

spiller den allerstørste Rolle i mange Arbejders Sind og Tankegang; Ministeren taler om „uhyre Lidelser“ og „megen Nød“, senere „megen Sorg“ og endelig om den „Glæde“, der vil opstaa „i Tusinder af Hjem“, hvis det lykkes at gennemføre dette Lovforslag. Ser man endvidere paa, hvad dette Lovforslag fra Ministerens Side er beregnet at ville koste, 11 $\frac{1}{3}$ Mill. Kr., maa man dog vistnok indrømme mig, at Bemærkningen i Lovforslagets Motiver og den højtærede Ministers Udtalelser ved Forelæggelsen staaer i nogen Disharmoni med hinanden. Det er vor Overbevisning, at ingen vil se hen til den Eventualitet at blive Arbejdsinvalid uden virkelig at føle Frygt og Sorg, uden virkelig at ville være med til selv at forhindre de Ulykker, som dermed følger.

I sin Forelæggelsestale kom den højtærede Minister ligesom det ærede 10de Medlem for Hovedstaden (Borgbjerg) ind paa at se dette Lovforslag med Henblik paa Genforeningen med Sønderjylland. Jeg har allerede et Par Gange henledt den højtærede Ministers Opmærksomhed paa Ønskeligheden af at fremskynde en Invalidelov; men dette Hensyn til vore sønderjyske Brødre fører ogsaa til en Undersøgelse af den tyske Invalidelov, for at man kan se, om den her forelagte danske Lov kan staa Maal med den tyske — det ærede Medlem for Hovedstaden gjorde jo opmærksom paa, at Tyskland paa Arbejderlovgivningens Omraade stadig har staaet som et Foregangsland.

Jeg skal da ganske kort omtale den tyske Invalidelov. I Tyskland er Arbejdere, Funktionærer og mindre erhvervsdrivende pligtige at forsikre sig imod Invaliditet, og Retten til Invaliditetsrente indtræder efter en vis Ventetid, 4—5 Aar, hvori Præmien skal være erlagt; i Invaliditetsretten indtræder den, hvis Erhvervsevne er nedsat saaledes, at han ikke er i Stand til ved en til hans Kræfter og Færdighed svarende Beskæftigelse at erhverve $\frac{1}{3}$ af det, som legemligt og aandeligt sunde Personer med lignende Uddannelse i samme Egn plejer at fortjene ved Arbejde. Endelig er Præmiebeløbet afhængigt af den Lønklasse, hvori han findes. Der findes i alt 5 Lønklasser, og jo lavere Klasse Arbejderen staaer i efter sin Indtægt, jo lavere en Lønklasse kommer han ogsaa i med Hensyn til Invaliditetsrenten. Forholdet er saaledes, at hvis en Mand under de gunstigste mulige Forhold bliver Invalid, faar han 185 Mark i laveste Klasse og 450 Mark i den højeste.

Hvad byder nu det Lovforslag, som Regeringen her har forelagt? Det kræver intet

Vederlag for den opnaaede Invaliditetsrente; det byder, at Invaliditetsretten indtræder straks ved Invaliditetens Konstatering; Arbejdsevnen skal som i den tyske Lovgivning være nedsat til $\frac{1}{3}$, men den udbetalte Invalidere rente falder jævnt med Invalidernes anden Indtægt. Hvorledes Loven bliver i sin endelige Form, skal jeg ikke udtale mig om; men at den let vil komme til at staa Maal med den tyske Lov, tvivler jeg ikke om.

Der føres jo megen Tale om, hvad der skal ske af Hensyn til Genforeningen; i Gaar hørte vi ganske hysteriske Udbrud om, hvor nødvendigt det var at faa indført Valgretten ved 21 Aars Alderen. Nu ser vi, hvorledes denne Invalidelov slet ikke ligner den tyske, men er mange Gange bedre; og sammenligner vi i det hele taget vor sociale Lovgivning med det store Udlands, saa ser vi, ved at gennemgaa de i Fredstraktatens § 427 angivne Metoder og Grundsætninger, efter hvilke man skal forsøge at fremme den sociale Lovgivning, at alle de der opstillede Fordringer er anerkendte her i Danmark.

Jeg har allerede nævnt Lovens Hovedprincip og det, der falder mest i Øjnene, nemlig at dette store Gode, som Opnaaelsen af Invalidere renten er, skulde naas uden en Øres Udgift for de paagældende. Dette Princip Rigtighed kan vi paa ingen Maade anerkende. Jeg skal indrømme, at i den i Kommissionsudkastet foreslaaede Forsikringsordning, hvor Invaliditets- og Aldersrenten var knyttet sammen, vilde Administrationsudgifterne blive meget store, og jeg tror, at netop ved at knytte Invaliditetsrenten sammen med Sygekasseforsikringssagen vil man langt lettere kunne komme til en virkelig forsikringsteknisk Udførelse med Hensyn til den her foreliggende Sag. Men vi fra vor Side maa hævde, at Arbejderen maa være med til at betale til denne Invalidere lige saa vel som Arbejdsgiveren og Samfundet, og vi kunde tænke os Muligheden af, at hver af disse Grupper kom til at betale $\frac{1}{3}$ af det Beløb, der skulde til.

Der er et enkelt Spørgsmaal, jeg skal nævne, nemlig Invaliditetsgraden. I den Kommission, som blev nedsat til at undersøge vore Invaliditetsforhold, blev der af Repræsentanterne for det daværende Højre, Nordby, Bramsen og Sonne, hævdet, at Invaliditeten burde begynde ved halv Invaliditet, og der vil fra vor Side ikke være noget til Hinder for, at man sætter Invaliditetsgraden ved Halvdelen og ikke som af Regeringen foreslaaet ved Trediedelen.

Hvad angaar de Krav, der stilles for Nydelsen af dette Gode, Invaliditetsrenten, skal jeg villigt indrømme, at der opstilles